

Esimene peatükk

Ta jõudis õigeaks ajaks.

„Kolmkümmend kaheksa taala,“ ütles taksojuht, hingeõhk auru-pahvakatena talvisesse õhku paiskumas, ning tõstis kotid, mille Hannah Townshend oli endale ja oma kallimale Milesile kokku pakkunud, LaGuardia lennujaama kõnnitee kõrvale kokku kuhjatud lörtsihunnikule.

„Aitäh,“ ütles naine, valmistudes läbi lumesaju jooksu pistma. Ta laveeris teele tekkinud lumekamakate vahel, et juhile tasu anda, endal sõrmed värisemas. Õues oli jäiselt külm, aga Hannah pani seda vaevu tähele. Tema pulss löi kiiresti, temas pulbitses innukus ja ta luges kogu see aeg sekundeid, mida ta seal seismise peale raiskas.

Hannah pidi pagasilindi juurde jõudma selleks ajaks, kui Milesi lend saabub. Miles Monahan oli New York Citys tegutseva turuliidri, rakendusliidese tehnoloogiate arendaja Monahan Enterprisesi omanik ja tegevjuht. Ta oli ise öelnud, et ME, nagu ta firmat kutsus, on tema ärahellitatud laps. Miles veetis kogu aja firmat üles ehitades, poputades, andes sellele kõike, mida see tahtis, ning veetis tööle keskendumiseks tohutult palju aega Hannah'st eemal. Aga mees oli öelnud, et lõpuks tasub see end ära.

Miles oli lendamas Chicagost New Yorki. Ta oli saanud ühele poole viimase ärikohtumisega ja võtnud seejärel vägagi vajatud puhkuse, ning see sobis ideaalselt, sest – tal polnud sellest aimugi – Hannah kavatses talle teatada, et neil on jäänud kaks tundi *järgmise* lennuni.

Ajakirja Farmhouse Living värske kunstilise toimetajana oli Hannah samuti uskumatult pikki töötunde teinud. Ta oli võtnud puhkuse, ostnud endale ja Milesile piletid Barbadosesele ning broneerinud imelise nädala luksuslikus rannahotellis. Kuna õhutemperatuur Barbadosel oli veebruaris mõnusad kakskümmend üheksa kraadi, ei jõudnud Hannah reisi ära oodata. Ta oli esimeseks päevaks neile isegi paarimassaaži aja pannud.

Hannah'l oli järgmisel päeval tähtis kolmekümne viies sünnipäev ja ta kavatses Milesile sellel reisil öelda, et ta on valmis peret looma. See ei oleks täielik üllatus – nad mõlemad olid selle varem jutuks võtnud ja Miles oli kord isegi koos temaga muude asjaajamiste käigus Tiffany juveeliärist läbi hüpanud, et näha, milline kihlasõrmus Hannah'le meeldiks –, aga mees oli seda alati töö pärast edasi lükanud.

Hannah kohendas aasia liiliat, mille ta oli kõrva kohale juustesse pistnud. Homme vedelevad nad kõrvuti päevitustoolidel, tema käsi on sirutatud üle liiva, et Milesil käest kinni hoida, ning nad rüüpavad *piña colada*'sid ja räägivad tulevikust. Neid lahutas vaid üks lend soojast päikesest ja sellest, et ainuke heli nende ümber on lainete laksumine – naine soovis juba rutem kohale jõuda.

Sellal kui ta liiklusreguleerijalt tee ületamist lubavat märguannet ootas ja sooja saamiseks end pisut väristades üles-alla hüples, helises ta telefon. Ta sai selle vaevaga mantlitaskust kätte ja püüdis edutult lörtsipiisku ekraanilt pühkida.

Ema.

Hannah peab talle tagasi helistama. Ta helistab tagasi niipea, kui on pagasilindi juures Milesi kinni püüdnud ja talle plaanist rääkinud.

Liiklusreguleerija viipas, et Hannah üle tee läheks, nii et naine pistis telefoni tagasi taskusse, kohendas kohvreid ning lippas edasi nii kiiresti, kui ta libedal teel oma kiilkontsadega suutis.

Lennujaama terminali automaatsed avanesid sisinal ning Hannah jooksis sisse, pöörates pead paremale, siis vasakule, vaadates mööda punastest ja roosadest valentinpäevareklaamidest, et leida

silte, mis juhataksid pagasilindi juurde. Märganud, kuhu minna, tormas ta lifti juurde.

„Oodake, palun!“ ütles ta otseselt mitte kellelegi, pistes käe sulguvate uste vahele, ja need libisesid tagasi lahti.

Hannah astus sisse ja tõmbas oma kohvrid puhisemise ja kõhastuste saatel rahvast täis lifti, ning kõik sealolijad liigutasid end, et väiksema isikliku ruumiga kohaneda. Hannah' telefon helises veel kord ja ta pistis käe taskusse, et seda vaigistada. Ta piilus ekraanile: jälle ema.

Emal läks alati Hannah' sünnipäeva pärast elevile ja kuna see-kordne oli paras verstapost, kibeles ta ilmselt pikalt ja mõnusalts lobisema, nagu talle ikka teha meeldis. Hannah ei jõudnud temaga jutustamist ära oodata, aga tahtis kõnele vastata siis, kui tal on piisavalt aega, et anda emale tähelepanu, mida too väärilis.

Uks avanes ja Hannah jooksis selle pagasilindi juurde, kus vilkus Milesi Chicago-lennu number. Ta oli kohale jõudnud mõne-minutilise varuga ja lasi õlad lödvaks. Lint ärkas mürnal ellu ja elevus üllatuse tegemisest pani naisel kõik sees sumisema.

Hannah oli Milesi kohvri ise pakkinud, võttes kaasa kõik mehe lemmikud suveriided. Tal oli meeles olnud isegi tennisemängu visiir, mida Milesile meeldis rannas kanda, et silmi päikese eest kaitsta. Hannah'l endal olid muidugi kaasas kõik suvekleidid; uued peened rihmikud, mille ta oli suveks ostnud, ja internetist hangitud superkena trikoo. Barbadosese jõudes pidid nad ostma vaid pude-lite viisi päikesekreemi ja puuviljamaitsetisi kokteile, ning hotelli veebilehe põhjal pakuti neid mõlemaid basseinibaaris.

Plastribad, mis pagasilindi suudmes eraldasid lennujaama pagasi-vedajaid lindist, paindusid ettepoole ning mõned kohvrid maandusid mütsatades lindile just siis, kui Hannah' telefon uuesti helises. Emal muretseb end haigeks, kui ta on Hannah'le kolm korda helistanud, aga too vastu ei võta.

„Hei, mamps,“ ütles ta, nooruspõlve lõunaosariikide aktsent pinnale kerkimas. Ta hakkas just selgitama, mis põhjusel ta kõnedele ei vastanud, aga ema nuukse peatas ta.

„Mis lahti?“

„Memm on haiglas,“ ütles ema hingetuna. „Temaga ei ole head lood, Hannah. Su isa ja mina lendasime eile hilisõhtul kohale ja oleme tema juures seni, kuni olukord kontrolli alla saab. Sa pead võimalikult kiiresti koju tulema ja teda vaatama minema.“

Hannah nõjatus oma kohvrile ja lasi pea rippu ning kogu ta keha lõtvus. Ta mõtles süütundega tõsiasjale, et tema kodulinna-külastused olid juba aastaid piirdunud ainult läbihüppamisega ja vanaema juures polnud ta enam ööbinud sellest ajast peale, kui oli kaheksateistkümneaastaselt New Yorki kolledžisse läinud. Aeg oli tal täiesti sõrmede vahelt libisenud ja nüüd tabas teda hoobina see, kui palju aastaid oli ta vanaemaga raisku lasknud.

„Oi ei,“ sõnas Hannah.

Vanaema polnud kunagi haige ja sellepärast ei olnud Hannah valmis hirmulaineks, mis teda nüüd ema murelikke, paanikas lausunud sõnu kuuldes haaras. Vanaema oli perekonna matriarh, tõeline mõistuse hääl ja see, kelle poole nad kõik pöördusid, kui tuge vajasid. Üheksakümne viie aastaselt oli memm terve nagu purikas ning tegeles uskumatul kombel jätkuvalt sellega, mida armastas, toimetades mõned tunnid päevas oma lillepoes aadressil Ivy Lane 110. Ta oli öelnud, et ei lähe mitte kunagi pensionile, kuid ema oli Hannah'le pihtinud, et pood on täiesti käest ära. See oli pehmelt öeldes kurvastav.

„Mis tal víga on?“ küsis Hannah emalt, vajutades teise kõrva lärmi tõttu sõrmega kinni, kui pagasilindi äärde hakkasid kogunema reisijad, kes tormasid temast mööda ja haarasid kiiruga oma kohvreid.

„Ta vajus paar päeva tagasi tänaval kokku. Üks naaber helistas mulle ja su isale ja ma lendasin kohe koju, et teda haiglasse viia. Tahtsin ametlikku diagnoosi kuulda, enne kui sind muretsema panen. Räägin kõigest, kui kohale jõuad, aga sa pead kohe tulema,“ lausus ema. „Millal sa jõuad?“

Hannah suutis vaevaliselt olukorda seedida.. „Hüppan kohe lennukile,“ sõnas ta.

„Ethan on siit vahel läbi astunud. Küsin, kas ta saab sulle ehk lennujaama järele tulla,“ ütles ema kiiruga.

Hannah oli oma lapsepõlve parimat sõpra Ethanit pärast keskkooli lõpetamist ja kolledžisse minemist vaid mõnel nädalavahetusel põgusalt näinud. Aeg oli edasi läinud, lüües nende vahele kiilu, ja üsna pea ei kuulnud ta Ethanist enam üldse midagi. Ta ei olnud temaga juba aastaid suhelnud.

„Ära teda sellega tüli,“ lausus ta, tundes end süüdi oma pika eemaloleku pärast. „Kui Nashville’i lennujaama jõuan, rendin auto. Pean praegu minema, aga ma olen teel.“

„Okei, kullake. Armastan sind.“

„Mina sind ka, mamps.“

Hannah lõpetas kõne. Sünnipäevareis koos Milesiga Barbadoosele peab ootama. Kuigi Hannah’le üldse ei meeldinud nende suhet tagaplaanile lükata, tuli seda siiski teha. Miles saab sellest kindlasti aru.

Uuesti mehe järele ringi vaadates hakkas Hannah’ kõhus hirm aeglaselt pulbitsema ja seejärel sööstis see ta soontes laiali. Tema peast kihutas läbi nii palju mõtteid. Tema kaks väga erinevat poolt – lapsepõlve lõunaosariikide juured ja siis see uus versioon iseendast, mille ta oli täiskasvanuna loonud – sulasid äkitselt kokku ja tal oli raske kõiki oma emotsioone hallata. Hannah’l oli tunne, nagu ta tegutseks autopiloodil, tõreledes vaikselt iseendaga selle pärast, et ta polnud nii kaua memme näinud.

Pere oli vanaemale kõige tähtsam ning kuna Hannah oli New Yorgis ja tema vanemad elasid nüüd Floridas, oli vanaema täiesti üksi olnud. Hannah ei kujutanud ette memme majakest vaikusega täidetuna ega ka seda, kuidas kõigi lahkumise järel oli sellesse lausa imbunud hääletus. Ja pood vanaema ümber oli samuti koost lagunemas ... Hannah tundis pisaraid silmis kipitamas. *Okei, keskendu*, ütles ta endale. *Otsi Miles üles ja räägi talle, mis toimub*. Ta vajab meest praegu rohkem kui kunagi varem.

Ta vaatas palavikuliselt reisijate seas ringi, aga Miles ei olnud veel pagasilindi juurde jõudnud. Hannah’l oli tarvis mehe tuge,

et selle kõigega toime tulla, ja kuigi olukord ei olnud kaugeltki ideaalne, mõjub tööasjade tekitatud pingeta koos olemine neile hästi. Ta ei olnud Milesi veel isegi oma vanematele tutvustanud. Oli aeg seda teha.

Mingi seltskond kõndis tema poole, aga Milesi polnud ikka veel. Hannah astus paar sammu tagasi, et nende teelt eest minna.

„Vabandust,“ ütles umbes Hannah'-vanune mees, kes Hannah'ga kogemata kokku põrkas, kui too hakkas kasvava rahvahulga keskelt välja pugema.

Nende pilgud ristusid hetkeks ja Hannah' murelikus peas tekkis viivuks mingisugune äratundmine. Tema teadvuses sähvisid hägusad mälopildid ühest palja ülakehaga poisist eputamas ja jõkke hüppamas, Hannah ja ta lapsepõlvesõbranna Morgan Pete seepeale häbelikult naeru kihistamas. Mees tema ees oli hoolitsetud välimusega ja tõsine, aga temas oli kindlasti midagi sellist, mida Hannah ei osanud küll täpselt kirjeldada, aga mis tekitas temas tunde, et nad tunnevad teineteist. *Oot, Liam McGuire?*

Otsekuu tema mõtteid lugedes jäi mehe pilk talle pikemalt pidama. Samal ajal püüdis ta lahti harutada oma kotti – naine oli oma kohvri sellest üle veeretanud ja nende pagas oli kokku põimunud. „Andestust,“ lisas mees.

Hannah püüdis oma asju talt eest tõmmata. Liam sikutas kotti rutakalt, ilmselgelt minema kiirustades, ja tema tõsine ilme ei vähendanud kuidagi seda uskumatult head välimust, mis tal oli olnud juba lapsepõlvest peale.

„Kõik on hästi,“ lausus Hannah, püüdes aidata. Mehe kiirustamine pani teda mõtlema, et äkki too ei taha, et teda ära tuntaks. Aga Hannah'l poleks nagunii olnud aega jääda temaga praegu pikemalt juttu ajama.

Hannah' sõrmed leidsid mehe koti ja ta tõmbas seda, kuid sikutas seda vaid vales suunas, sest ta tähelepanu hajutasid uued pagasilindi äärde saabunud reisijad. Ta pööras pea eskalaatori poole, et näha, kas ka Miles on juba teel alla.

„Ma saan ise,“ ütles Liam talle, kuid Hannah vaevu kuulis teda. Kui ta viimaks reageeris, oli mees juba eemale astunud, vastates seejuures telefonikõnele ja õngitsedes sülearvutit kotist välja. Hannah pööras end tagasi reisijaid täis eskalaatori poole.

Äkitselt aeg tardus.

Hannah vaatas silmi kissitades eskalaatori poole, veendumaks, et nägemine teda ei peta. Ta nägi selgelt Milesi alla tulemas, aga too hoidis ühelt naiselt ümbert kinni. Hannah' õuduseks kummardus ta seejärel lähemale ja suudles selle naise huuli, käsi mööda tema selga üles kaelale liikumas, täpselt nii, nagu siis, kui ta Hannah't suudles. Hannah' seljalt jooksis üle jääkülm šokivärin ja ta kõri hakkas emotsioonidest pitsitama. Ta seisis vaikides, vapustatult, süda pekslemas, samal ajal kui Miles ja too naine liikusid alla tema juurde.

Hannah'st käis judin läbi just siis, kui Miles teda seal all seismas märkas. Mehe silmad läksid suureks ja ta nõksatas end tikkisirgeks, seejärel aga jooksis paar viimast astet alla, jättes tolle naise endast maha.

„Tere,“ ütles ta ebalevalt žestikuleerides, süütunne selgesti näkku kirjutatud. „Mida sina siin teed?“

Hannah tahtis ta peale karjuda, aga tema suu oli lukus ja vihasest silmadest voolasid pisarad.

„Hannah ...“ ütles mees, püüdes äbaralt asju siluda, aga nad mõlemad teadsid, et Milesil pole öelda midagi, mis teeks olematuks selle, mida Hannah just näinud oli. Teades ilmselgelt, et ta on vahele jäänud, andis Miles alla ja tema näol peegeldus häbitunne. „Ma olen tahtnud sulle sellest rääkida,“ lausus ta. „Aga mul oli vaja leida õige aega...“ Ta ei paistnud isegi endast väljas olevat, ainult häbenevat.

Hannah vaatas mujale ja tema pilk peatus juhuslikult Liamil. Mees jälgis toimuvat uudishimulikult ja oli lähemale nihkunud, nagu ta kavatses Hannah' poole tulla ja sekkuda. Võib-olla oli naine seda siiski ainult ette kujutanud, sest Liam katkestas silmside ja pööras end näoga pagasilindi poole, soovides Hannah'le

nagu privaatsust pakkuda – otsekuu oleks see võimalik. Liami sekkumine oleks naguini olnud viimane, mida Hannah praegu vajas. Ta saab ise hakkama.

Piltius naine, kellega Miles oli eskalaatoril alla sõitnud, sammus oma moodsatel kontsadel ja pikas mantlis kohale. „Tere,“ ütles ta naeratades, enne kui ta nägu Hannah’ ilmselget piina nähes murelikuks muutus. „Mina olen Becky,“ ütles ta ettevaatlikult. „Ja teie?“

„Milesi *eks*naine,“ lausus Hannah, pöörates žiletina lõikava pilgu Milesile ja tema endaga rahulolevale näole. Kogu keha värisemas, virutas ta mehe jalge ette koti hügieenivahenditega, mille ta oli tema jaoks kokku pakkunud, ning lükkas ta kohvri ettepoole. „Need on sinu omad,“ lausus ta. „Kui sobiv, juba kokku pakitud. Parem oleks, kui su ülejäänud asjad oleksid ka läinud selleks ajaks, kui ma koju jõuan.“ Ta tõstis teise spordikoti rihma õlale, tõmbas oma kohvri käepideme üles ja kogus end, et mitte täielikult murduda ja stseeni korraldada.

Kui ta minema kõndima hakkas, haaras Miles ta käest kinni. „Hannah, oota,“ ütles ta mitte eriti innukalt.

„Mulle aitab ootamisest.“ Tol hetkel sai Hannah aru, et ta oli nii pikki tööpäevi teinud sellepärast, et need aitasid tal edasi lükata mõistmist, et ta ootab Milesilt muutust, mida too ilmselt kunagi ei tee. Hannah vajas enamat ja oli selge, et seda Milesilt oodates oli ta oma aega raisanud.

Hannah kõndis kiirel sammul minema, vedades kohvrit enda järel, kuni pööras ümber nurga ja kadus mehe vaateväljast. Siis jäi ta seisma ning nõjatus vastu seina, et tasakaalu hoida, püüdes alla suruda nuukseid, mis kerkisid kurku koos teda otsekuu enda alla matva tundetulvaga. Kogu tema tulevik, kõik, mille nimel ta oli vaeva näinud, oli temalt üheainsa hetkega rebitud. Ta tõmbas liilia juustest, viskas selle lähedal olevasse prügikasti ja vajus põrandale. Ta lasi täiesti lööduna pea rippu ja hakkas nutma.